

סיפור הדם

(בעקבות גל האלימות הרצחנית המשתוללת במזרח ובארץ)

אֵל תִּאֲמִין לְסִפּוּר הַדָּם בְּאֲגָדוֹת
הוא צִבֵּעַ אֲשֶׁר צִבֵּעַ אֶת הַמְּלִים.
בְּהִתְאַדָּם דְּמִיּוֹן הַמְּסַפֵּר
מֵעֵמֶל הַתְּשׁוּבָה וְהַשְּׂאֵלָה.
הוֹמְרוֹס הָיָה לוֹגֵם אֶת קִפְהוֹ בְּמִרְפֶּסֶת עֵתִיקָה
הוא צוֹפֵה בְּעֵד חֲלוֹנוֹתֶיהָ הָעֵתִיקִים עַל אֶתְוֵנָה
הוא מְצִיר חֶרֶב וּמִגֵּן, מְלַבֵּישׁ אֶת הָאֲבִיר בְּגַד שִׁרְיֹן
וּמְשָׁלִיכֵוּ אֶל זִירַת הַמַּאֲבָק.
אֵל תִּבְטַח בְּתֵאוֹת הָאֲבִיר לְדָם
בְּאֵילֵיאָס וּבְאוּדִיסֵיאָה.
לוֹ מֵצֵא לוֹ הָאֲבִיר צִיד קָל
לֹא הָיוּ שׁוֹחִים בְּשָׂמִי הָאֲגָאִי שְׁלָל חֲצִים.
וְלוֹ הַפְּנָה הַמְּסַפֵּר אֶת פְּנֵיו יְמִינָה אוֹ שְׂמֵאלָה
וְרָאָה פֶּרֶחַ טָבוּל בְּטֵל בְּגִנָּה
אֲזֵ יוֹרִיקוּ הַמְּלִים מִשְׂמָחָה,
וַיִּצְמַח בָּהֵן הַקְּחָנוֹן.
בָּרָם זֶה הִרְעִיּוֹן שֶׁל הַמְּסַפֵּר בַּחֲשֵׁךְ עֵינָיו
וְדְמִיוֹנוֹ מִתְעַיֵף מֵעֲצָלוֹת הַדְּמִיּוֹן.
מְנִיעַ אֶת הַהִיסְטוֹרִיָּה כְּמוֹ שֶׁלֹּא חָפֵץ
וּמִלֵּךְ טְרוּיָה רְצָה שִׁישְׁלָם הַמַּחְזָה,
וַיִּתְרַצֶּה אֶל הַמְּלַחֲמָה וְאֵל הַקָּרֵב.
הִרְהוּרָיו הָעֵיפִים פָּגְעוּ בַּעֲקֵב אֲכִילֵס בְּחֵץ,
נָפַל אֲרָצָה וְהִפָּךְ לְנִסְיַגַת הַהִיסְטוֹרִיָּה וּמִלַּח הַמַּאֲבָק.
אֵל תִּאֲמִין לְמַכְשָׁפוֹת שֶׁקְּסָפִיר
שִׁמְרָדוֹ בְּתוֹךְ דְּמִיּוֹנָן בְּעֵד עֵשֶׂן הַלִּילוֹת

* מחמד בכריה נולד בשנת 1968 בעראבה שבגליל ומתגורר בירושלים. בעל תואר ראשון בשפה ובספרות ערבית ובתולדות התיאטרון. מגיש ותיק של תכניות אקטואליה וחדשות בקול ישראל בערבית. ספר שיריו הראשון, "על הספסל השחוק", פורסם ב-2015.

הטילו את ענש הדם על ארץ נטולת אל או אהבה.
אל תאמין כי כס המשאלות
נשא על ענפי התינוקות ועקצי הגברים.
היצמחו באדמה יבשה עשבים?
היוריקו במרחב נחשולי התעתועים?
אם כן אל תאמין.
אלו התנור קין מאהבת חיי התענוגים,
אלו היה נצר של הנביא, אלו היה נאמן לאלהים,
לא היה נושא על כתפיו לאחיו ארון מתים.
אך פגע בו טרוף תאות ההתחלות
כמו שפוגע היין בעורקי היפהפיות.
אם תהיה זולתך ותתעה בסמטאות החזונות
ולא תראה.
אל תאמין כי דמי ינצח את דמך-דמי
הרי אנו נצר של אדם ונח,
אחיה אני והוא בן דודי.
הלך רגלי, אביר,
וקח את סוסך אל שפת הנהר
ונום אם תרצה מתחת לעץ טליה מצלה
הרוה צמא בעורקיך.
הרם מגנף למעלה,
ואמר:
אני, והרי אני נצחתי את תאות הדם
אני אשירה,
אשכב ושנתי ערבה
ואשירה.

אל תיסע, החלום!

“אל תסע, החלום”

התחלת הספור אתה, החלום, אתה ההתחלה.
אל תנוס ממששכבי כמו צפור חרדה מציד ותכתב את הסוף.

התחלת הספור אתה, החלום,

אל תנוס משנתי ותשליכני בְּתֵהוּם.

הכנתי לך מצעים רכים וחיך

אשר יגן עליך מקר או מסערה עזה.

אתה ההתחלה ואתה יין הנשמה

מה אעשה בלעדריך?

וכדי מאז ששכחתני נהיו ריקים.

אל תחקה את יוני הבר

הן מסרו את פנפיהן בכניעה לרוח הזועקת.

בוא, אל תברח מחשכת הליל

הנה הירח מציץ מעבר לעבי הלילה

להיות אור בחלונותינו הריקים.

אל תסע לבדך בגלי הים הגבוהים

אכין את מרכבתי עוד מעט,

ואתה תהיה המפרש ודגל התרון.

“אל תעזב, החלום”

לו הייתי גבור סופוקלס, עיניו היו מקיזות בכאב

עלי, אני היתום, האמלל,

היה מסיר לצד את הרוח השובבה מעל פני ספינתי,

ואומר לי: בוא שב לידי,

וסגנן מלות מלחמותיך כרצונך,

הגיע הזמן שתנוח, הסר את בגדיך הבלויים.

אל תנוס, החלום, חלומי

איני איוב שאסבל את פרורי גופי ונשמה בוכה.

אתה התחלת הספור, החלום, אל תנוס מידי

ותטיל אותי לתהום.